

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

HÍRLEVÉL

2022 PÜNKÖSD

PÜNKÖSDRE HANGOLÓ

JÉZUS NEVELÉSI MÓDSZEREI - Csáki Tibor

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS - Jim Petersen

AZ ALABÁSTROM SZELENCE - Watsmann Nee

A SEBZETT GYÓGYÍTÓ - Henri J.M. Nouwen

PÜNKÖSDRE HANGOLÓ

A Szentlélek szerepe az életünkben.

A húsvéti események után a tanítványok féltek. Amíg a Mester velük volt, addig ez az érzés ismeretlen volt a számukra. Igaz, voltak kishitű ingadozásaik, a viharzó tengeren Jézus meg is feddi őket: mit féltek, kicsinyhitűek! - de Jézus mellett biztonságban érezték magukat.

Most, hogy Jézussal ez történt, csalódásuk megingatta hitüket, még a feltámadás miatti örömükbe is belevegyült a félelem: talán most mi következünk! A hatalom folytatja majd *"tisztogató"* tevékenységét. Jézus tanítványait mindenki ismerte. Tudták, hogy hol szoktak összejönni imádkozni, egy ajtónyitással az egész csoportot el lehet fogni. Ezért bezárkóztak, hogy senki idegen ne tudjon bemenni hozzájuk.

Pünkösdkor valami megváltozott. Kiáradt a Lélek. Elűzte a szívükből a félelmet, bátorságot öntött beléjük. Ezt jelzi a tűz, amely acéllá edzi a vasat, a tűz, mely a sötétben járóknak fényt ad. A szél, amely kisöpri a régi, áporodott levegőt, újat hoz, frisset, életerőset. A nyelvek kibékültek: Ami Bábelnél összezavarodott pünkösdkor újra érthetővé vált. Szükségünk van ma is a pünkösdi csodára, a Lélekre: a tűzre, mely megedz, a viharra mely megtisztít, a nyelvek csodájára, hogy hogy értsük egymást. Ebben az évben a Pedagógusnap Pünkösdre esik. Kérjük a Szentlelket, járja át életünket. Athenagorasz pátriárka írja:

*„- A Szentlélek nélkül távoli az Isten, Krisztus a múlté,
az Evangélium holt betű, az Egyház egyszerű szervezet,
a tekintély uralkodás, a misszió propaganda,
az istentisztelet emlékek fölidézése
és a keresztény cselekvés rabszolgamorál.
- A Szentlélek által: a kozmosz fölemelkedik és
nyögve szüli az Országot, a feltámadott Krisztus itt van,
az Evangélium életerő,
az Egyház szentháromságos közösség,
a tekintély szabadító szolgálat, a misszió Pünkösdt,
a liturgia emlék és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenült.”*

- Úgy legyen! -

Pedagógus napra

*„És mi arra születünk, hogy a föld sebeit begyógyítsuk,
életünkön át, életünkön át,
Arra születünk, hogy mindig menjünk, meg ne álljunk,
induljunk tovább, induljunk tovább.
Arra születünk, hogy tiszta szívvel szerethessünk,
boldogok legyünk, boldogok legyünk,
Arra születünk, hogy mégse dobjuk el hitünket,
hogya szenvedünk, hogya szenvedünk.
Mint a mécse világítson egész életed,
Fordulj felém, ha megérted, mit mondok neked.
Arra születünk, hogy napsugárba kapaszkodjunk,
nem baj, hogya fáj, nem baj, hogya fáj,”*

Adamis Anna

Ismerősek ezek a sorok. Több mint negyven éve már annak, hogy ezt énekeltük, vallottuk, akartuk. Vajon sikerül-e begyógyítani a föld sebeit... Akkor tesszük fel ezt a kérdést, amikor a felgyorsult világunkban már szinte csak sodródunk, amikor a szomszédos országban háború dúl, színházakat, kórházakat bombáznak le. Valami elromlott, véget ér itt körülöttünk.

Amikor az V. század vége felé a Római Birodalom elbukott, az átalakuló korban Szent Ágoston két „ország” örök harcáról kezdett beszélni. Nem a keresztények és a pogányok alkotják a két civitast, hanem a két ország az emberi szívben lakozó kétféle szeretetnek feleltethető meg. Az egyik az önszeretet, amely elzárkózik Istentől, a másik az önfeláldozó és ily módon Istent megtaláló szeretet. A szintén civilizációs változásokat magával hozó mostani időszakban újra felvetődik ez a kérdés.

Arra keressük a választ, hol húzódik az igazi frontvonal? Arra keressük a választ, hogyan lehet a keresztény üzenetet lefordítani a mai ember nyelvére, hogy hétköznapi küldetésünkben az evangélium jó hírének „követei” legyünk.

Papi működésem során egyre világosabbá vált, hogy a személyes tanúság élményei teszik hatékonyá lelkipásztori tevékenységemet. Éveken át szolgáltam a Váci Egyházmegye iskoláiban a keresztény

JÉZUS NEVELÉSI MÓDSZEREI

nevelés ügyét. Fokozott mértékben érzem azt, hogy egy ilyen pedagógiai gyakorlat nélkül az iskoláinkban nem tudunk hosszú távú keresztény nevelést folytatni. Az evangélium a mi pedagógiai munkánk során is megtestesülhet. Különben csak eszme, szép álom marad. A „Családi Életre Nevelés” CSÉN-program, az Organikus pedagógia, a Teremtésvédelem, az Iskolakert-program, a Szentjánosbogár játék-pedagógiai gyakorlata, módszertant is kínál ehhez, hiszen mindegyik tulajdonképpen Jézus pedagógiájára épül.

Melyek Jézus nevelési módszerei, amelyekből mi is meríthetünk?

- Jézus: a Jó pásztor, aki meghív:

A nevelői hivatás: Krisztus szeretetével szeretni a ránk bízottakat. A jó pásztor előljár, szolgál, gyógyít, megkeresi az elveszettet. Szeretetteljes kapcsolatot létesít a szegénnyel, a kitaszítottal, a bűnnössel: elfogadja, befogadja, keresi, megszabadítja őket kötelékeiktől, és visszaadja nekik emberi méltóságukat. Oda kell mennünk, ahol ők vannak. Azon a nyelven kell megszólítani őket, amit értenek. Kisgyermekes esetében ez a játék, a mese, a beszélgetés.

- Jézus: a Magvető.

Magot vet a földbe. Megtanít bennünket hinni a kicsiben. Van amelyik az útszélre esik, van, ami kövek, vagy tövisek közé. Van amelyik

JÉZUS NEVELÉSI MÓDSZEREI

jó földbe... Nagyon különböző háttérből érkeznek a tanítványaink, a gyerekeken át pedig a szülőket is evangelizáljuk. De bízunk abban, hogy az evangélium magja *„Olyan, mint a mustármag: mikor elvetik a földbe, kisebb minden magnál a földön, ... megnő, és nagyobb lesz minden veteménynél.”* És megjelenik ugyan a konkoly is a búza között, nem lehet kigyomlálni, együtt nő a nemes növénnel. Amelyiket öntözzük, az erősödik.

- **K**özösséget épít:

Jézusnak van egy *„mag – közössége”*: Péter, János, Jakab. A táborhegyen beavatja őket titkaiba... Tizenkét apostolt tanít. Három éven keresztül készíti őket, hogy rájuk bízassa küldetését. Kiválaszt hetvenkét tanítványt. Kettesével küldi el őket, hogy készítsék az Úr útját.

Meg kell keresnünk a nevelési szövetségeseinket is, illetve hitoktatásunkban a közösségformálás igényének legalább olyan súlyban kell jelen lennie, mint az ismeretek átadásának .

- **P**éldázatokban tanít:

Ezek az életükhöz szorosan kapcsolódó tanítások. Egyszerű hasonlatokkal, a hétköznapiak tevékenységéből vett képi kifejezésekkel találkoznak, így egész napjukat átszövik ezek a gondolatok. Szívükbe írja törvényeit. Ezért olyan lényeges számunkra a játék, a mese, a költészet, a hétköznapiok történeteinek nyelve.

- **H**iteles:

„Úgy tanított, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.” (...) Nemcsak beszélt az igazságról. Nem csupán elméletben akarta átadni az élet és a szeretet hatalmas alapelveit, életpéldájával be is mutatta azokat. ÉLMÉNY – TAPASZTALAT – AZONOSULÁS útján tanulhattak Tőle.

- **S**zemélyes:

Megdöbrentő, hogy Jézus, akinek az egész világhoz szólnia kellett, akinek prédikációjára tolongva várt a nép, ráért ennyi személyes beszélgetésre, kapcsolatra: a tizenkettővel, Nikodémussal, Zakeussal, a Samariai asszonnyal, Lázárékkal.

Az egész módszertanunkat át kell szőnie a személyes beszélgetésnek, a kapcsolatépítésnek.

JÉZUS NEVELÉSI MÓDSZEREI

- Csak annyit tanít, amennyit képesek befogadni:

„Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.” (...) Jézus sohasem mondott feleslegesen semmit. Nem terhelte a tanítványokat olyasmivel, amit még nem érthettek volna meg, ami csak fölöslegesen terhelte volna őket. Mindig csak annyit tanított, amennyire szüksége volt az illetőnek. – Nem egy elméleti „tantervből”, hanem a tanítványok konkrét élethelyzetéből indul ki, nem sürget, kívárja az élet, a hit belső növekedését.

- Szilárd alapokat rak le:

Jézus sohasem feltételezte azt, hogy hallgatósága mindent tud. Gondoljunk csak a Nikodémussal való beszélgetésére, vagy ugyanezt a mérhetetlenül finom viszonyulást láthatjuk, amikor az emmauszi tanítványokat kíséri útjukon feltámadásának napján. „Kifejti nekik az írásokat.” (...) – türelemmel, beszélgetve magyaráz, mondanivalóját személyes tapasztalatokba ágyazza.

- Értelm és érzelmek egyensúlya:

Kedvessége, tapintata, lényének szeretetteljes kisugárzása mind erős érzelmeket fejezett ki. Megérintette, átölelte őket, örvendezett és sírt velük. Őszinte, közeli kapcsolatban volt azokkal, akiket tanított. „Ha valakinek van füle a hallásra, hallja meg!” (...) Ezzel a szófordulattal, amelyet sokszor ismételt, Jézus megértésre készítet. Az ember valódi megváltozása a gondolkodásmód megváltozásával kezdődik. A mai oktatási gyakorlatban olykor két végletbe esnek a tanítók: IQ vagy EQ! Mint a legtöbb dologban, itt is az arany középutat kellene megtalálni. Az emberiség legnagyobb tanítójának egyszerű, mégis máig leghatásosabban működő nevelési-tanítási módszerei semmit sem veszítettek aktualitásukból.

- Sokcsatornás kommunikáció:

Hirdeti Isten országát: szavakkal, csennel, példabeszédekkel, ké-

JÉZUS NEVELÉSI MÓDSZEREI

pekkel, metaforákkal, mozdulatokkal stb. Továbbá úgy neveli övéit, hogy mindennapi, életközeli kapcsolatban él velük, megosztja velük gondolatait, örömeit, aggodalmait, kenyerét, küldetését, sorsát. Ő maga a «beszéd» Istenről.

- Jézus a vezető példaképe:

Bízott abban, hogy célját – Isten országának elhozatalát – akkor is el tudja érni, ha nem a legkvalifikáltabb emberek a munkatársai. Nem korának legjobb tizenkét emberét hívta meg, hanem azokat, akik megtapasztalták irgalmát. *„Nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem hogy én szolgáljak másoknak.”* Ez a szolgálat minden vezetőnek feladata. Vezetőnek lenni sosem jelenthet rangot, sokkal inkább felelősséget. Jézus a legszolgaibb munkát végzi, amikor megmossa tanítványai lábát, és azt mondja, hogy ők is ezt tegyék másokkal. A vezetés az alázat útja is. Amikor vezetők vagyunk, meg kell bicsülni a ránk bízottakat, és bízni bennük, ahogy Jézus is bízott a tanítványaiban. Az a legjobb vezető, aki megszólítható, aki közel van a beosztottjaihoz, aki munkatársnak tekinti őket, és nem alkalmazottnak. Akitől lehet kérdezni, akihez oda szabad menni, aki el tudja nézni a hibát. Jézus is adott esélyt Péternek, hogy a háromszori tagadás után háromszor megvallhassa, hogy szereti. A vezető hallgassa meg a munkatársai ötleteit, még akkor is, ha azok elsőre nem tűnnek jónak. A vezetőnek segítenie kell beosztottjai munkáját, mert akkor az eredmény a közös munka gyümölcse lesz, ami mindenkinek nagyobb öröm. A munkatársnak tudnia kell azt, hogy miért csinálják az egészet, mi a céljuk, és abban egynek kell lenniük. A rövid és hosszú távú célok mellett szerencsére egyre többen fogalmazzák meg, hogy a legfőbb céljuk az örök élet és az üdvösség. Minél világosabb a hosszú távú célok, annál könnyebb az összes kisebb célt ennek alárendelni. Az üdvösség a legfőbb célunk, ennek elérésén a halálunkig tudunk dolgozni. Emellett közös hivatásunk az életszentségre törekvés. Erre minden hívő meghívást kapott. Addig azt kell keresni, mit tehetek azért, hogy az életszentségben növekedjek. Meg kell ismernünk azt a világot, amelyben élünk. Meg kell nézni, hol lehet elérni az embereket. Pál apostol is azt mondja: *„Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek.”*

„Jézus Krisztus ugyanaz: tegnap, ma és mindörökké” (Zsid.5.5)

Csáki Tibor

„Már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem Isten országának polgárai és családjának tagjai. Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, a szegletkő maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma. Ti is benne épültök egybe a Lélek közreműködésével az Isten hajlékává.” (Ef.2.19)
„Magatok is mint élő kövek, épüljetelek lelki házzá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat ajánljatok fel” (1.Pét.2.6)

A kereszténység azért terjedt el, mert az első keresztények hitték, hogy Isten szereti őket. Ha Isten szereti az emberiséget – érveltek, akkor a keresztények csakis úgy lehetnek kedvesek Isten előtt, ha szeretik egymást. Amikor a mindennapi életünkben megvalósították a felebaráti szeretet parancsát, amely nemcsak az egymás iránti szeretetre vonatkozott, hanem a családon, a közösségen, saját népen kívüli emberek szeretetére is, ezzel a római birodalomnak új kulturális alapját vetették meg. A keresztények emberségre tanították az újonnan megtérteket, és arra, hogy a szívük trónján uralkodó Isten törvényei szerint éljenek. A birodalom kultúrájának követése helyett, Isten országának alapelvei irányították az életüket.

Mi is megtalálhatjuk Istent, ha szeretetben végezzük a munkánkat. Többnyire nem a nagyszabású, hanem a kis dolgok mutatnak rá Istenre és az ő országára. Isten országának megnyilvánulási módjai rendkívül gyengének, jelentéktelennek tűnnek, olyasminek, amivel nem érdemes törődni. Isten országa halk hangokban, nem tolatkodó tettekben jelenik meg. Ez azért olyan fontos, mert magot vetünk azáltal, hogy a körülöttünk élő embertársainknak bemutatjuk Isten országának egy-egy darabját. Figyelmeztetjük őket, hogy az örökkévalóság már a jelenbe is behatolt.

Nem véletlen, hogy Jézus az evangélium hirdetésekor mindig természetből származó hasonlatokat, példázatokat használt. A szőlőskertről, a szántóföldről, különféle talajokról, magvetésről beszélt, A mezőn dolgozó napszámosokról, a búzaszem titkáról, melynek el kell

halnia, hogy új élet szülessen. Hallgatósága nyilván főleg földművesekből állt, de ennél többről van szó. Jézus elmagyarázta, hogyan működnek az Isten országával kapcsolatos dolgok a világban. A példázatok leírják hogyan növekszik köztük Isten országa. Csupán három-négy éve volt arra, hogy az evangéliumot átadja, mégis napról napra tanítványainak szentelte teljes figyelmét. Magot vetett a jövő számára. *„Ne félj te kisdéd nyáj, úgy tetszett az Atyának, hogy nektek adja az országot”* -írja Lukács evangéliumában.

- Hogyan indult el ez a történet? 12 emberrel kezdődik, akik egy teremben összegyűlve várakoztak, imádkoztak, beszélgettek. Ezek az emberek alkották Jézus követőinek magját. Jeruzsálemben éppen Pünkösd ünnepe zajlott, így tele volt a város kegyes zsidó férfiakkal, akik a föld minden nemzetéből jöttek – amikor Jézus ígérete szerint eljött a Szentlélek. Megérkezésének úgy adta jelét, hogy képessé tette őket arra, hogy a városban tartózkodó zarándokok anyanyelvén szóljanak. Aznap mintegy háromezren megtértek és megkeresztelkedtek, és ez még csak a kezdet volt. Az elkövetkező hetek és hónapok alatt folyamatosan nőtt a közösség. Lukács így számol be erről: *„Az Úr pedig napról napra növelte az üdvözültek számát”* /ApCsel 2,47/. A kereszténység terjedésének elsődleges eszköze az volt, hogy az egyre többen lévő keresztények összefogva és lelkesen igyekeztek meghívni barátaikat, rokonaikat, szomszédjaikat, hogy elmondják nekik a jó hírt. A megtérések főleg ismeretségi körökben történtek, emberek közötti kapcsolatokra épülve. Valahogyan sikerült nekik közösségben élni és egyúttal társadalmi kapcsolataikat is ápolni, így nem váltak csupán hívókból álló zárt csoporttá.

„Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága” /Mt 5,13/ Mit akart vajon kifejezni Jézus ezekkel a szavakkal? Talán azt akarta mondani: Azért vagytok itt, hogy *„Isten íze”*, a ti életetek által érezhetővé váljon a földön. Ha elvesztitek a *„sóságotokat”*, hogyan ízlelhetnék meg az emberek Istent? Azért vagytok itt, hogy világosság le-

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

gyetek, hogy Isten színeit láthatóvá tegyék a világban. *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó tetteiteket és dicsőítsék a ti Mennyei Atyátokat” /Mt 5,16/. Bármilyen is tesszünk, mindig van, aki nézi. Jézus arra kért bennünket, hogy szeressük ellenségeinket /Mt 5,44/. Legyünk vendégszeretők azokkal szemben, akiknek szükségük van rá. Úgy szeressük felebarátainkat, mint saját magunkat /Mt 22,39/.*

Jézus megkért tizenkét férfit, hogy hagyja ott a foglalkozását. *„Jöjjetek utánam – mondta nekik – és én emberhalászokká teszek titeket” /Mk 1,17/. De mi történt a többi tanítvánnyal? Nekik inkább ezzel ellentétes utasításokat adott. Miután meggyógyította a tisztátalan lélektől megszállott embert, azt parancsolta neki: „Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled!” /Mk 5,19/ Valahogy romantikusabbnak találjuk azt a gondolatot, hogy mindent hátrahagyva kövessük Jézust, mint hogy haza vigyük őt magunkkal. De rendszerint mégis arra hív minket, hogy kövessük őt a saját környezetünkben. *„Zúgolódás és huzavona nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedékben, amelyben úgy kell ragyognotok, mint a csillagoknak a mindenségben.” /Fil.2.14/**

- Isten követői Egy II. századból ránk maradt Diognetoszhoz írt levélben olvashatjuk: *„A keresztényeket sem területi, sem nyelvi szempontból, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől. Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként; mindenben részt vesznek polgárokként, de mindent elviselnek, mint idegenek; bárhol, idegenben is otthon vannak, de minden haza idegen számukra. Mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem hajtják el. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy. Testben vannak ugyan, de nem a test szerint élnek. A földön időznek, de a mennyben van polgárságuk. Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek, és mégis üldözik őket. Szegények, és sokakat gazdagítanak (vö.: 2Kor 6,10); mindenben szűkölködnek, és mindenben bővelkednek. Szidják őket, és ők áldást mondanak (vö.: 1Kor 4,22). Egészen egyszerűen: ami a testben a lélek, azok a keresztények a világban.”*

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

A kereszténység a csodálatos növekedését nem szervezett missziós törekvésekkel érte el, hanem egyszerű jelenlétével. Tertullianus írja: *„Nemcsak igaz tanításunk van, hanem igaz gyakorlatunk is, - és a kettő szoros összefüggésben van. A keresztények testvérnek szólítják egymást, mert egy Atya gyermekei vagyunk.”* Ugyancsak Tertullianus mondja: *„Ha nektek pogányoknak kényelmetlen is, mégis szeretjük egymást kölcsönös szeretettel, mert tőlünk a gyűlölet idegen. Ezért nevezzük egymást testvérnek és ezért irigyeltek is bennünket. De mi az egy Atyaisten gyermekei vagyunk, társ kiválasztottak a hitben, társörökösök a reményben. Ti ellenben nem akarjátok egymást egyáltalán ismerni, dühöngtök kölcsönös gyűlöletben és nem ismeritek testvérnek egymást. A börtönök tele vannak embereitekkel, a keresztény azonban csak akkor van ott, ha vallása miatt vádolták be.”*

Ki merné ezt ma állítani? Talán azt is jelenti ez: ilyenek vagyunk, ilyenek szeretnénk lenni. Nagy hiba lenne ezeket az írásokat azért közömbösíteni, mert a mi szkeptikus rezignált közösségeinkben az Evangélium komolyan vételét már nem tartjuk lehetségesnek. A keresztény hit igazságát csak úgy lehet felragyogtatni, ha a keresztény gyakorlat révén felragyog. Az ókori egyház tudta ezt és egész létével jelezte az Evangélium világosságát. A keresztény közösségnek inkább kisebbségben kell maradnia, de egyértelmű identitással, semhogy elvilágiasodott egyház legyen, azzal a szándékkal, hogy hatékony legyen a világot megváltoztató szándéka. Nem a város nagysága a döntő, hanem hogy hegyen legyen. Ott az egész világ világossága lesz.

- Történelmi örökség. A keresztény közösség két három évszázadon át a szó szoros értelmében a föld alatt élt, katakombákban. Tudta, hogy küldetése az egész világnak szól. Tudta, hogy minden ember számára van mondanivalója. Az egész egyháztörténelemre kiható hatalmi fordulat azonban Nagy Konstantin nevéhez fűződik. Az egyház akkori vezetői vitathatatlanul ilyen szellemben fogadták a „*hatalom*” támogatását, az ettől kezdve egyre növekvő mértékű birtokadományozások, a püspökök világi méltóságba emelését. De amíg a pénz, az anyagi eszközök hiánya és még inkább az üldözés megedzhet, összekovácsolhat egy erős küldetéstudattal rendelkező közösséget, addig a hatalmi eszközök, a nyugodt biztonság megszerzése ellenkező

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

eredménnyel járhat. A karizmatikus küldetéstudat helyébe lassan az anyagi és közigazgatási, azaz mindenestől materiális gondok tolakodnak. Az üldözések idején éberén élt a Krisztus utáni vágy és bizonyos, a szentírás felhívásának megfelelő világtól való idegenség. A hatalom eszközeinek birtoklása azonban egyre nagyobb materiális biztonságot szolgáltatott: úgy látszott, hogy a világi eszközökkel meg lehet szervezni a kereszténységet. Evangelizálni lehet az egész világot, diadalra lehet juttatni Krisztus ügyét. Ez ma is kísértés!

Az ősegyház életét kis közösségekben élte. A konstantini fordulat hatására ez az élet megváltozik. Egyre többen kerülnek be az egyházba, akik nem igazán élő keresztények, és a keresztények élő közösségét mintegy szétpattintják, felhígítják. Egy nagy tömeg - kereszténység kezd kialakulni, amelyből lassan kifejlődik a népegyház. Azáltal tehát, hogy valaki beleszületett a társadalomba, szinte szükségképpen a vallási közösségnek is tagja lett, és a társadalmi élettel együtt részesévé vált a vallási életnek. Ez az állapot elmosta a keresztények és nem keresztények közötti határokat, ami viszont messzemenő következményekkel járt. Mivel azonban a széles tömegek gyakran csupán a vallás külsőségeit vállalták, és a lényeggel nem azonosultak, a pasztorális gyakorlat a tömegek szintjére eresztette le a Krisztusi mércét. Az egyház életének eseményei, illetve a kegyelmi élet Krisztus rendelte jelei, a közfelfogásban egyre inkább kiüresedő társadalmi formaságokként, szokásokként éltek. Kialakul a népegyház. Aki beleszületik a társadalomba, automatikusan beleszületik az egyházba.

A reformáció fellázadt a kialakult helyzettel szemben, de uralkodó irányzatai nemigen szakadtak el a középkori területi egyházfelfogástól, amely szerint az egyházat az állammal való kapcsolata tartja fenn. Az összes hívő papságának Luther általi hangsúlyozása annak új megértéséhez vezetett, hogy Isten Országa építése minden hívő hivatása és feladata. Az akkor elvetett magoknak évekre volt szüksége ahhoz, hogy kicsírázzanak és kifejlődjenek. A katolikus egyházban a II. Vatikáni zsinat a belső reformot, a közösségi gondolkodást indította el.

- Az egyház mai helyzete. Bár szembetűnő, hogy az egyház az élet bizonyos fordulópontjain, például a születés, házasság, halál még szerepet játszik az emberek életében, de tény az is, hogy sokkal több ember tagja számszerűleg az egyháznak, mint valóságosan. Vagyis sokkal kevesebben vesznek részt a közösség életében és hitében. Baráti vagy kritikus távolság az egyházzal szemben nem csak a fiatalok

között normális dolog, hanem általában a felnőtt lakosság között is. Beszélnek a kereszténységről az egyházon kívül, vallásról az egyház nélkül. Az a megállapítás, hogy a vallás magánügy elterjedt vélemény az egyház egyes tagjai között is. A vallás „*elegyházatlanítása*” szembetűnő jelenség századunkban. Magától értetődő természetességgel használjuk az egyházat akkor, ha szükségünk van rá, különben nem foglalkozunk vele. Egy osztrák teológus alkalmazza a „*válogató*” keresztények fogalmát. Ezek alatt azokat a keresztényeket érti, akiknek egy része a keresztény tartalommal és formával azonosul, más részük viszont a kereszténységen kívüli módszereket veszi segítségül saját életének formálásához. Ezeknek a válogató keresztényeknek jellemző ismertetőjegye a vallás individualizálása és privatizálása. Ők az egyházat egy nagy áruháznak tekintik, ahol a különböző árukból válogatni lehet. Az egyéni ízléstől függ, hogy ki milyen árut vásárol ebben az áruházban. A privatizálók csak az élet bizonyos fordulópontjain keresik az egyházzal a kapcsolatot. Saját szükségleteiknek és kríziseiknek megoldására redukálják a találkozási lehetőségeket. A társadalom kérdéseire a vallástól gyakorlatilag nem várnak és nem is fogadnak el válaszokat. A hagyományos vallási modell alapjait és szerkezetét a középkor embere saját szükségletei és képességei szerint alakította ki. A huszadik századra az egyén lényegében fogyasztóként került szembe a bürokratikus vallási szervezettel és nagymértékben formalizált előírás rendszerrel. Ma a vallásos emberek új történelmi adottságok között alakítják vallásosságuk formáit, kereteit, intézményeit - a vallás új modelljét-. Az új modell nem a régivel szemben, hanem a régiből és a régit gazdagítva és megújítva fejlődik ki. Ez akkor is igaz, ha vannak konfliktusok, ha a megújulás esetenként tévutakra is tévedhet, ha a régi és az új közötti feszültség néha nagyon is nyilvánvaló. Az új vallási modell jelentősége mégis az, hogy a vallásosság viszszaeszoruló, passzív- befogadó, fogyasztói típusával a szemben aktív, kereső – alkotó vallásosságot képvisel.

- **Mi történt a társadalmunkkal?** A nyugati társadalom az elmúlt 500 év során – a középkortól napjainkig – egy sor forradalmat élt át, amelyek alapvetően átformálták az emberek életvitelét és gondolkodásmódját. Az a végkövetkeztetés, hogy nem létezik általános érvényű, mindent átfogó igazság, a 20. század elején kezdett elterjedni. Ez vezette el a nyugati világot a posztmodern korba. Abban vagyunk posztmodernnek, hogy sem a bibliai vallást, sem a modern tudományt

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

nem fogadjuk el az igazság forrásának. Az igazság szubjektívvé vált. Mindenki maga választhatja meg a saját igazságát. Ennek a tanításnak az értelmében nincsenek egyetemes értékek, nem létezik abszolút igazság.

- Milyen hatással van ránk a modernitás? A tudomány, a technika és a gazdaság területén zajló forradalom, valamint mindezeknek a gondolkodásunkra gyakorolt hatásai következtében úgy érezzük, hogy forog velünk a világ. A tudomány, a technika, a gazdaság hajtóerői – többet tudni, többet tenni, többet birtokolni – könnyörtelenek. Keményen küzdünk a talpon maradásért. Ennek érdekében a számunkra legfontosabb dolgok közül sokat kiszerveztünk. A gyermeknevelést az óvodára bízuk, beszélgetéseinket terapeutával, pszichológussal vagy lelkigondozóval folytatjuk. Kikapcsolódás végett sportklubba küldjük csemetéinket, a nagymamát pedig idősek otthonába költöztetjük. Már nem étkezünk, csak eszünk – gyorsétteremben. Maradék időnket és energiánkat a számítógép és a mobiltelefon emészti föl. Ezek elszippantják minden szabad percünket, ami még nincs beosztva háttérnaplóban. Már senki nem tölt időt otthon, hiszen ott semmi sem történik. Krisztus követőjeként nem vagyunk immunisak ezeknek a hazugságoknak a hatalmával szemben. Lehet, hogy éppen olyan meggondolatlanul magunkévá tesszük őket, mint bárki más. Mindenhol jelen vannak, befészkeltek magukat a gondolatainkba.

Az első hazugság így szól: a haladás azt jelenti, hogy többet tudunk, többet teszünk, többet birtoklunk.

A második hazugság szerint a szabadság azt jelenti, hogy az ember azt teszi, amire vágyik.

Ez a felvilágosodás egyik nagy hatású gondolata. De mivel kiderült, hogy a haladást nagyon nehéz meghatározni, a haladásra adott meghatározásunkat leszállítottuk arra a szintre, ahol már sikeresnek mondhatjuk magunkat. Ahelyett, hogy azt kérdeznénk, van-e előrelépés a földi béke vagy az emberszeretet ügyében, inkább mindent, amit teszünk, számokban fejezünk ki. A nagyságot mérjük. Elhitetjük magunkkal, hogy a nagy jó, a nagyobb még jobb, és a legnagyobb a legjobb. Minden téren ezt a kritériumot alkalmazzuk; a munkahelyünkön, az egyházban, a befektetéseinkben és így tovább. Az emberek az elmúlt 40 év során megduplázták lakásaik alapterületét, mi-

közben családjaik kisebbek lettek. Mindez elkerülhetetlenül ahhoz a gondolathoz vezet, hogy az vagy, amit birtokolsz. Egy adott személyt már nem a jelleme vagy a teljesítménye alapján becsülünk, hanem aszerint ítéljük meg az embereket, hogy mit tudnak megvásárolni. A hazugságok eme halmaza – ilyen vagy olyan módon – a fogyasztói szemlélettel függ össze. Minden egyes hazugság tulajdonképpen az alábbi hazugságot tükrözi: *„Akkor leszek boldogabb, ha többet kaphatok meg abból amire vágyom.”* A fogyasztót lassan elfogyasztja a termék. *„A szabadság azt jelenti, hogy az ember azt teszi amire vágyik.”* A mai népszerű bölcsességek halálos szlogenekkel látnak el bennünket: *„Tartozom magamnak azzal, hogy a lehető legjobbat hozzam ki magamból”*. Életünk annyira individualista lett, hogy már nem is gondolunk arra, hogy – akár családként – közös célt tűzzünk ki magunk elé. Az életünk abból áll, hogy folyamatosan az önmegvalósításra törekszünk. Ennek következményeként nem maradhatunk házások. Ujjainkkal nem bírjuk elengedni a karrier létrafokait, és nem tudjuk nevelni gyermekeinket. Ez utóbbit átengedjük az olyan embereknek, akik ezzel keresik a kenyerüket.

- **Küldöttként megvalósuló élet.** Ez a hajsza olyannyira igénybe vesz bennünket, hogy háttérbe szorítja nemesebb céljainkat, amilyen például az *„Isten követeként”* való élet. Nem hagyhatjuk el a társadal-munkban elfoglalt helyünket. Az a hivatásunk, hogy *„Isten követeként”* éljünk az emberek között. Már azáltal is jelentős lépéseket teszünk a szabadság felé, hogy felismerjük azokat a hazugságokat, amelyekkel együtt élünk. Ha leleplezzük őket, akkor többé nincs hatalmuk fölöttünk. Már nem tudnak tovább ösztönözni bennünket. Szem előtt kell tartanunk, hogy mindenekelőtt Isten országának polgárai vagyunk. Elkezd tudatosodni bennünk, hogy a küldöttként való élet nem azt jelenti, hogy a már amúgy is hajszolt életünkbe még egy tevékenység zsúfolódik bele. Nem pusztán arról beszélünk, hogy időpontokat szabadítunk föl a naptárunkban egyéb tevékenységek számára. Ennél többről van szó. Teljes átalakulásra van szükségünk – gondolatainknak teljes új irányt kell adnunk. Ez azt jelenti, hogy új értékrend szerint élünk – elbúcsúzunk attól a törekvéstől, hogy ész nélkül igyekezzünk mindennel és mindenkivel lépést tartani, hogy inkább Isten céljaival kerüljünk összhangba. Megeshet, hogy mozgalmas az életünk, és nap mint nap emberekkel vagyunk körülveve, mégis elszigeteltek maradunk. Ám tehetünk is ez ellen. Valamit ten-

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

nünk kell, ha fel akarunk hagyni önmagunk szétaprózásával. Hagytuk, hogy a társadalom szabja meg az értékrendünket, és így a tevékenységeink lettek a legfontosabbak, és nem az emberek. Vakon elfogadjuk ezt, azzal érvelve, hogy egyszerűen ilyen az élet.

Állj meg egy kicsit. Szánj egy órát arra, hogy „*lerajzold az életedet*”. Rajzold be a családot, a munkádat, a társasági életedet, a plébániádat, a gyerekek iskoláját, a sportegyesületet, a szabadidős tevékenységeket és így tovább. Tekints át mindent. Ezután írd fel mindazoknak az embereknek a nevét, akikkel ezen tevékenységek során kapcsolatban vagy. Húzd alá azoknak a nevét, akik különösen fontosak neked. Kezdj el úgy tekinteni ezekre az emberekre, mint a „háza népére”. Tedd fel magadnak a kérdést: Ki és mi fontos nekem? Kivel és mivel töltöm az időmet, mire koncentrálok? Amint életünk újra összpontosítottunk, egy nagy részét már vissza is szereztük.

- **Alkalmas vagyok?** Hogy is használhatna fel engem Isten más emberekkel kapcsolatban, amikor a saját életem is oly messze van a jótól? Ki vagyok én, hogy bárkinek bármit is mondjak? Nehézségeink miatt vétkesnek érezzük magunkat, úgy érezzük csődöt mondtunk, így nincs jogunk bárkinek is tanácsot adni. Ez néha igaz is. Néha valóban kudarcot vallunk. Időnként tényleg elveszítjük a hitelességünket. Mit fogok tenni ebben a helyzetben? Annyiban hagyom a dolgot, és egész hátralevő életemet ennek árnyékában élem le? Vagy pedig kimegyek a világosságra, és túllépek a dolgon. Gyógyulás csak akkor történik, ha őszinték vagyunk – először is Isten előtt, azután másokkal szemben. A lelki növekedés lehető legjobb feltétele, ha hagyjuk, hogy Isten használjon minket mások életében. Ha ezt tesszük, akkor felfedezzük, hogy Isten még a gyengeségeinket is fel tudja használni saját magunk és mások javára. Pál ezt írja a Korinthusiaknak: „*Gyöngeségem tudatában félve és nagyon elfogódottan mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem ezért nem a bölcsesség elragadó szavaiból állt, hanem a Lélek és az erő bizonyosságából, hogy hiteteknek ne emberi bölcsesség, hanem Isten ereje legyen az alapja*”/1Kor 2,3/. Pál ezúttal gyengeségben jött. Nem mint ha nem lett volna képes határozottabban fellépni. A lehető legerőteljesebben indított, és rájött, hogy ezzel semmire sem megy. Tudatosan letért erről az útról, és

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

egy másik, hatékonyabb útra lépett. Amellett döntött, hogy aláveti magát a Szentléleknek. Miért? *„Hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék” /1Kor 2,5/. Tartós – örök – eredményekre törekedett.*

- **„Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős”.** Napi teendőink végzésekor vagy saját magunkra hagyatkozunk, vagy Istenre. Bizonyos értelemben kevesebb stresszel jár és könnyebb a saját elképzeléseink szerint élni és csak önmagunkban bízni. Ezt az az illúziót nyújtja, hogy mindent kézben tartunk. Értjük a dolgunkat. Fel vagyunk készülve, és így nézünk szembe a világgal. A másik lehetőség, a Lélekre való hagyatkozás viszont nyugtalanító lehet. Szükségünk van arra, hogy tudatosítsuk alkalmatlanságunkat. E nélkül sosem értenénk meg, miért van szükségünk az igazi erőre. Nehezen fogadjuk el azt a paradoxont, hogy Krisztusban akkor vagyunk gyengék, ha azt hisszük, hogy erősek vagyunk, és akkor vagyunk erősek, ha tudjuk, hogy gyengék vagyunk. Isten azokat választotta ki, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcseket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenek, hogy megszégyenítse az erőseket /1Kor 1,25/. Nem könnyű szembenéznünk az alkalmatlanságunkkal. De amíg ezt meg nem tesszük, életünk legfontosabb területein terméketlenek leszünk. Némelykor azt hisszük végre megértettük,

azután elfelejtjük és visszaesünk az önelégültségünkbe. Isten adott valamit Pálnak, ami folyamatosan emlékeztette őt erre az igazságra, hogy vissza ne essen. *„Hogy el ne bizakodjam, tövist adott a testembe: a sátán angyalát, hogy gyötörjön, hogy el ne bízzam magam.” /2Kor 12,7/* Elképzelte, mennyivel többet tehetne, ha visszakapná az egészségét. Imádkozott. Semmi eredmény. Aztán harmadszor is imádkozott, és Krisztus szólt hozzá. Ezt mondta neki: - Jobb neked, ha olyan maradsz, amilyen vagy – gyenge. Így még kísértésbe sem esel, hogy a saját képességeiben bízz. És aki csak lát téged, szintén tudni fogja, hogy egy magadfajta ember nem vihet véghez olyan dolgokat, mint amiket te teszel. Jobban szolgálja dicsőségemet, ha folytatnod kell a botorkálást, mert az én erőm erőtlenséged által ér célhoz. Ezért egyszerűen kijelentette: *„Legszívesebben tehát erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakjék bennem. Mert amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős” /2Kor 12,9/.*

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

- **A félelemtől a szabadságig.** Mindenfajta félelem van bennünk, a félelem pedig bénítóan hat. A félelem tehát az első akadály, amit át kell ugrnunk. Ha nem nézünk szembe vele, nemigen jutunk előre. A félelem és kísérőjelenségei – aggodás, stressz, nyugtalanság – arra szövetkeznek, hogy megnehezítsék az életünket.

Jézus meggyógyított egy születésétől fogva vak embert. A munkaképtelen férfi a város jól ismert alakja volt. Mindig ugyanazon a helyen ült, pénzt koldult az arra járóktól. Ám egy napon megnyílt a szeme. Az emberek nem hitték el. Azt gondolták, talán valaki másról van szó, aki ugyanúgy van öltözve. Hívták a szüleit, és megkérdezték tőlük: „A ti fiatok ez, akiről azt állítjátok, hogy vakon született? Akkor hogyan lehetséges, hogy most lát?” A szülők így válaszoltak: „Azt tud-

juk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született.” Mindössze enynyit voltak hajlandók elmondani. Különös... Elhatárolódtak az eseményektől. Miért? Mert féltek a zsidóktól, mivel a zsidók már megegyeztek abban, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából /Jn 9.22/. A szülők attól féltek, hogy elveszítik a társadalomban elfoglalt helyüket. Ez ugyanaz a félelem, amivel sokszor találkozunk. A félelem irracionálissá

tesz bennünket. Nem az a cél, hogy teljesen megszabaduljunk a félelemtől, hanem hogy ne hagyjuk magunkat a félelemtől megbénítani. A félelem nem bűn. Figyeljük meg, mit mond erről a korintusi hívőknek írt levelében Pál apostol: „*Én is, amikor nálatok jártam, testvérek, nem keresett szavakkal vagy bölcsességgel akartam nektek hirdetni Isten misztériumát. Gyöngeségem tudatában félve és nagyon elfogódottan mentem hozzátok. Tanításom és igehirdetésem ezért nem a bölcsesség elragadó szavaiból állt, hanem a Lélek és az erő bizonyosságából, hogy hiteteknek ne emberi bölcsesség, hanem Isten ereje legyen az alapja*”. /1Kor 2,1/. Pál nem volt az a félelmet nem ismerő ember, mint akinek képzelnénk. De megtalálja a módját, hogy kordában tartsa a félelmeit, sőt az evangéliumi érdekében fel is használja őket. Vajon hogy csinálta, hogyan csináljuk? Péter apostol bölcs

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

tanácsot fűz mind ehhez. Azt írja: *„Legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.”* /1Pét 3,15/. Gondolkodj rajta, mit fogsz mondani, ha alkalmad nyílik elmesélni a saját történetedet, hogyan ismerkedtél meg Krisztussal. Készülj fel előre a válaszaiddal!

- **A szeretet és önuralom.** A biblia két törvényt vagy elvet nevez meg, ami segít döntéseinkben, amikor egy vitatható problémával kell szembenéznünk: a szeretet és az önuralom törvényét. Pál a rómaiakhoz írt levelében fogalmazza meg ezt a törvényt: *„Szeresd felebarátodat mint magadat. A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése”* /Róm 13,8/. Azt a kérdést kell feltenni tehát magamban, hogy ebben a helyzetben hogyan fejezhetem ki a szeretetemet az adott személy iránt. Ha ezt teszem, akkor feltételezhetem, hogy helyesen döntöttem. Egy másik helyen azt írja Pál: *„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává”* /1Kor 6.12/. Ez az önuralom törvénye. Az evangélium a szabadságról szóló jó hír. *„Krisztus szabadságra hívott meg minket - álljatok meg tehát szilárdan és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába hajtani.”* /Gal 5,1/. Ez a két törvény – a szeretet és az önuralom törvénye – tovább visz minket a Krisztusban való szabadság felé. Azért törekszünk erre a szabadságra, mert enélkül nem tudunk felnőni a lelki érettségig.

- **Kovács.** Jézus egyik példázatában Isten országát kovászhoz, sóhoz, lámpáshoz hasonlította. A kovász mindent átjár, ahogyan a só is. A magok kicsíráznak, a lámpás pedig világít – mindez egyetlen hang nélkül történik! A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy Isten országának polgárai egyszerűen mások, mint a többiek. Ha észreveszik, hogy megbántottak valakit, akkor abbahagyják, amit csináltak – még ha éppen Isten dicsőítették is – és igyekeznek kibékülni az illetővel. Kordában tartják haragjukat. Állják a szavukat, és nagylelkűek, még az ellenségeiket is szeretik.

- **Szeretet:** Mit jelent gyakorlatban Istent és a felebarátunkat szeretni? A szeretet szó egy ige, amely cselekvést kíván. Ha engedelmeskedünk ennek a két parancsolatnak, akkor az Isten iránti szeretetünket azzal fejezzük ki, hogy szolgáljuk felebarátainkat. Pontosan ez a „követ” legfőbb ismertetőjegye. Ha ehhez tartanánk magunkat, akkor a

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

világ nem tudna ellenállni üzenetünknek. Azt akarja mondani ezzel Jézus, hogy csak az a lényeg, hogy irgalmasok legyünk? Ez minden, amit tennünk kell? Valami biztosan hiányzik a történetből? Jézus bizonyára úgy értette, hogy miközben valakinek segítünk, legalább világosan mutassuk be neki az evangéliumot. De Jézus nem ezt mondta. Rövid példázatának a lényege egyszerű; akkor teljesítjük a szeretet parancsát, ha szükségükben szolgálunk az embereknek, akikkel összefutunk. Szolgálhatjuk a szomszédunkat azzal, hogy megöntözzük a virágait, ha elutazik. Szolgálhatjuk a másikat a munkahelyen, ha egy kis plusz munkát végzünk azért, hogy segítsünk neki betartani a határidőt. Egyszerűen fogalmazva azt jelenti, hogy betöltjük mások szükségleteit, mert az a vágy ösztönöz bennünket, hogy ily módon fejezzük ki az Úr Jézus iránti szeretetünket. Ez a fajta szolgálat önmagáért beszél anélkül, hogy mi magunk egy szót is szólnánk. Krisztus válik láthatóvá bennünk. *„Nagyobb boldogság adni, mint kapni” /ApCsel 20,35/. A legtöbb ember számára könnyebb is. Sokaknak jelent problémát, hogy bárkitől is elfogadjanak valamit. De, ahol adnak, ott valakinek kapnia is kell. Aki semmit sem akar elfogadni, annál ez egyfajta rejtett büszkeség is lehet, ami megakadályozza a másikat abban, hogy azt tegye, amit tennie kell. Jézus el is tudta fogadni azt, amit mások adtak neki. A szeretethez az is hozzátartozik, hogy megengedjük, hogy szolgáljanak nekünk. A szolgálatnak kölcsönösnek kell lennie, ha egészséges viszonyra törekszünk. Támaszkodhatunk szomszédaink képességeire, amikor szükségünk van rájuk. Segítséget kérhetünk tőlük, ha jól jönne még egy erős kéz. A barátságokat a kölcsönös adás és elfogadás fonja szorosabbra. Jézus példázatai tele vannak lakomákról és ünnepségekről szóló történetekkel. Jézusnak elfogatása előtt, szinte az utolsó cselekedete volt, hogy együtt vacsorázott tanítványaival. Amikor pedig feltámadt, újra találkozott velük a tengerparton, és sült hallal kínálta őket. Azt mondta, hogy amikor viszontlátják, *„felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy és felszolgál nekik” /Lk 12,37/.**

- **Együttműködés:** Gondoskodnunk kell arról, hogy legyenek segítőtársaink, akikkel együtt hordozhatjuk a terheket. Az együttműködés szükségességét indokolhatja, hogy nincs elég időnk és erőnk egyedül végezni ezt a tevékenységet, de van egy ennél fontosabb ok is. Azért van szükségünk társakra, mert Isten úgy tervezett bennünket, hogy így munkálkodjunk. A közösség olyan emberekből áll, akik Krisztus-

HÉTKÖZNAPI KÜLDETÉS

ban vannak, és kölcsönösen egymásra vannak utalva. Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében írja: *„Sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai”* /Róm 12,5/. Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan Ő akarta /1Kor 12,18/. Péter apostol pedig ezt írja levelében: *„Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgálatok egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó letéteményesei.”* /1Pét 4,10/ Urunk azt akarja, hogy tartsunk össze, éljük együtt az életünket. De mi inkább önállósítjuk magunkat, ilyen az emberi természet. Mit tesz hát Isten? Egybe fog minket a Szentlélek által, aki minden egyes embert más-más ajándékkal lát el. De soha sincs jelen egy emberben az összes ajándék. Így mindegyikünk rendelkezik valamivel, amivel szolgálni tud, és mindegyikünknek szüksége van segítségre, amit csak egy másik ember adhat meg neki. Ily módon a gyengeségeink éppen olyan fontosak mint a képességeink, mert előbbiek által a testvéreinkhez vagyunk kötve. Bármit tesszünk is Krisztus követőiként, biztosak lehetünk benne, hogy a véghezviteléhez szükségünk van másokra. Szükségünk van egymásra, ha hatékonyan akarjuk bemutatni Krisztust a barátainknak, éppen úgy, ahogy életünk minden egyéb területén is segítségre van szükségünk.

- Isten küldötteként, az a feladatom, hogy vessem a magot; állhatatosan folytassam a vetést. Közben a Szentlélek feltöri a kemény talajt, eltávolítja belőle a köveket, és megszabadítja gyomtól, amelyek elborítják a földet. *„Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember elvetette a magot a földbe, aztán alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag pedig sarjad és nő, ő pedig nem tudja hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjat, aztán kalászt, aztán érett magot a kalászban”* /Mk 4,26/. Ahhoz, hogy igazi lelki gyümölcsöt adhassunk, türelemre van szükség.

AZ ALABÁSTROM SZELENCE

- Watsmann Nee

„Egy farizeus meghívta Jézust, hogy egyék nála. Betért hát a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Élt a városban egy bűnös nő. Amikor megtudta, hogy a farizeus házában van vendégségben, alabástrom edényben illatos olajat hozott. Megállt hátul a lábánál, és sírva fakadt. Könnyeit Jézus lábára hullatta, majd hajával megtörölte, elárasztotta csókjaival, és megkenste illatos olajjal.” (Lk.7.39)

Ha az alabástrom szelence nem törik el, a tiszta nárdus olaj nem folyik ki. Furcsa, hogy sokan nagyra értékelik az alabástrom szelencét, mert azt gondolják, hogy sokkal értékesebb, mint az olaj. Sokan azt gondolják, hogy a „külső” emberük értékesebb, mint a „belső”. Az ember sokra értékeli az okosságát, mert azt hiszi, ez nagyon fontos. A másik az érzéseit tarthatja nagyra. Mások azért tartják nagy tiszteletben magukat mert úgy érzik, hogy jobbak, mint a többiek, ékesszólóbbak, mint mások, gyorsan tudnak cselekedni, pontosan ítélni, - és ez különbekké teszi őket a többieknél. Bárhogy is van, nem vagyunk régiséggyűjtők, nem vagyunk antik vázák csodálói - mi olyan emberek vagyunk, akik csak az olaj illatára vágyunk. Mindenki, aki Istennek szolgál, előbb vagy utóbb rájön arra, hogy munkájának legfőbb akadálya ő, saját maga. Be kell ismernünk Isten előtt, hogy munkánk nehézségeit elsősorban nem mások okozzák, hanem mi magunk.

- „Törékeny cserépedényben hordozzuk kincsünket” (2.Kor.4.7.)

Tehát a földi cserépedényben van a kincs, de ha a földi cserépedény nincs megnyitva, ki láthatja meg a kincset benne? Mi az Úr munkájának végcélja életünkkel? Hogy áldására lehessünk a világnak. De ehhez meg kell nyitni az alabástrom szelencét, Ki kell lépnünk bezárkózottságunkból, engedni kell a Lelket. - Mikor a Szentlélek munkálkodik, arra van szüksége, hogy az emberi szellem hordozza. Az elektromosság maga nem világít a villanykörtében. Bele kell vezetni azt egy huzalon keresztül. Ha használni akarod az elektromosságot, huzalra van szükséged, hogy elvezesse hozzád. Hasonlóképpen Isten Lelke is szállítójának alkalmazza emberi szellemet, aki elviszi Őt az emberekhez.

- Eszközei lehetünk Istennek. Teréz anya mondja: Egy kis ceruza vagy Isten kezében, amellyel szerelmes levelet ír a világnak. Aki nem

helyezi bele magát Isten kezébe, annak az életén keresztül nem tud áradni az evangélium. Rá kell bízunk magunkat, mert ami bennünk érintetlen - az másokban is érintetlen marad. Nem segíthetünk másokat olyan leckék megtanulásában, amiket mi nem tanultunk meg Isten előtt. Aki gőgös, nem tud bánni a másik gőgös emberrel. Aki korlátolt, nem tud segíteni egy másikon, aki ugyanebben az állapotban van. A képmutató nem tudja megérinteni a képmutatást a másokban, sem pedig az erkölcstelen életű nem lehet segítségére annak, akinek ugyanolyan az élete. Egy orvos kezelhet másokat anélkül, hogy magát kezelné. De az evangélium munkása először maga is páciens. Meg kell gyógyulnia, mielőtt másokat gyógyítana. Amit ő nem látott meg, azt nem mutathatja meg másoknak sem. Ahova még nem lépett, oda nem vezethet el másokat.

A SEBZETT GYÓGYÍTÓ

- Henry J. Nouwen

Le kell szögeznünk azt az alapelvet, hogy senki sem segíthet a másik embernek anélkül, hogy érintetté ne váljon, teljes személyiségevel bele ne merüljön a fájdalmas helyzetbe, és ne vállalja annak kockázatát, hogy megbántódik, megsérül a folyamat során. „Isten követe” munkájának az alfája és omegája, hogy odaadja életét másokért. Ez egyfajta bizonyágtételt jelent, amely az arra való hajlandósággal kezdődik, hogy együtt sírjunk azzal aki sír, együtt ne vessünk azzal, aki nevet, és a dolgok átlátása és megértése érdekében saját fájdalmas és örömteli élményeinket megosztuk másokkal. Ki mentheti ki a gyermeket az égő házból anélkül, hogy vállalná a megégés kockázatát? Ki tudja úgy hallgatni a magányról és kétségbeesésről szóló történetet, hogy nem teszi ki magát annak a veszélynek, hogy hasonló fájdalmakat érezzen a szívében, vagy akár elveszítse becses lelki békéjét? Röviden: Ki veheti el a fájdalmat anélkül, hogy bele ne menne a fájdalomba?

Az egyik nagy önáltatás, ha azt hisszük, hogy egy embert ki vezethetünk a sivatagból úgy, hogy mi magunk sohasem jártunk ott. Életünk bőségesen kínál példát arra, hogy a vezetés megértést kíván, a megértéshez pedig a másik sorsában való osztozás szükséges. Mindaddig, amíg a vezetést a rossz példától való óvás és a jó példák követésére való buzdítás vagy valamilyen elvont általános jóért való felelősségérzet fogalmaival akarjuk meghatározni, megfelelkezünk arról, hogy csak a szenvedő Isten válhat meg bennünket, és csakis az az ember vezetheti népét, akit nyomasztanak annak bűnei...

A személyes törődés azt jelenti, hogy xy az egyetlen, aki számít, az az ember, akiért hajlandó vagyok minden kötelezettségemről, megbeszélte találkozásomról megfedkezni, nem azért mert mások nem fontosak, hanem mert xy lelki gyötrelmének fényében elveszítik sürgető voltukat.

A személyes törődés teszi lehetővé annak megtapasztalását, hogy az elveszett bárányok keresésére indulni valójában a magukra hagyottak szolgálatát jelenti. Sokan helyezik bizalmukat abba az emberbe, aki az xy-al való törődés jegyében a végsőig is elment. Azt a jellemzést, hogy „*valóban törődik velünk*”, gyakran olyan történetek kísérik, amelyből kiderül, hogy egyetlen emberért sokakról megfedkezni, igazi tanítványra vall. Nem csak a puszta kíváncsiság vezérli azokat, akik a papot hallgatják, amikor személyesen szól egy férfihoz és egy nőhöz, akiknek megáldja a házasságát, vagy annak az embernek a gyermekeihez intézi szavait, akit temet. Azzal a mélyről fakadó reménnyel hallgatják, hogy a személyes törődés olyan szavakra ihleti a papot, amelyek messzebbre hangzanak azoknál az embereknél, akiknek az örömeiben vagy bánatában osztozik. Kevesen figyelnek oda egy olyan prédikációra, amely mindenkre érvényes, de sokan figyelmesek lesznek, amikor a törődés szavai csupán néhányakra vonatkoznak. Mindebből kitűnik, hogy amikor valaki veszi a bátorságot, hogy belépjen oda, ahol az életet a maga kivételettségében és egyéni voltában tisztelik, akkor megérinti a közösség lelkét. Az, aki órákon át próbálta megérteni, átérezni és tisztázni egyik embertársa elidegenedettségét és zavartságát, talán a legalkalmasabb arra a feladatra, hogy a többiek szükségleteiről is beszéljen, mivel ott, ahol a fájdalom és az öröm fakad, minden ember egy. C. Rogers így ír:

„Úgy találtam, hogy azok az érzések, amelyek számomra mélyen intímek, személyesek - és ezért azt hittem, másoknak teljesen érthetetlenek -, egyúttal valami olyat fejeztek ki, amire nagyon sokat rezonáltak. Lassanként elhittem, hogy ami a legmélyebben személyes és látszólag leginkább csak rám jellemző, az egyben - ha megtanulom kifejezni és másokkal megosztani - a legtöbbet mondja az embereknek. Ez a felismerésem segített abban, hogy megértsem a képzőművészeket és a költőket, akik elegendő bátorsággal rendelkeznek ahhoz, hogy a legmélyebben egyedül kifejezzék önmagukról.”

Valóban úgy tűnik, hogy Isten követe mindenekelőtt művész, aki össze tudja fűzni az embereket azáltal, hogy hangot mert adni legmélyebb lelkéből fakadó érzéseinek.